

Ս. ՆԵՐՍԵՍ ԾՆՈՐՀԱԼՈՒ ԱՆՏԻՊ ՏԱՂԵՐԸ*

ՏԱՂ ՎԱՍՆ ՏՆԱԻՐԵՆՈՒԹԵԱՆ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱՍՏՈՒԾՈՅՆ ՄԵՐՈՅ

Նորն Ադամ հնոյն Ադամայ որդիացաւ,
ի կուսէն Աստուած և մարդ որ խառնեցաւ,
Երկակի անճառապէս յոյժ միացաւ,
և բնութիւն երկաքանչիւրն ոչ շրփոթեցաւ:
Բամեալքն ի մի լրութիւն բնութեան շրթանեցաւ,
և յերկուցըն միութիւն ոչ քակտեցաւ:
Սա Աստուած նոյն է և մարդ որ մեզ ցուցաւ,
ի յերկրի ի մէջ մարդկան մարդ շրջեցաւ:
էջ յաշխար և ի հարէ ոչ մեկնեցաւ,
եւ առ հայր և յաշխարհէ ոչ հեռացաւ:
Սա ի խաչ վասն Ադամայ բեւեռեցաւ,
ճաշակեաց ըզմահ մարմնով զոր ըզգեցաւ:
էր Աստուած նոյն էր և մարդ որ խաչեցաւ,
դնաւդն ի կեանս եղեալ ի մահ կամաւ տուաւ:
Զի անմահ բնութեամբն իւրով ոչ մահացաւ,
այլ իմով մարմնով մեռաւ մահկանացուաւ:
Ախեալ դուտըն դժոխոց խորտակեցաւ,
յորժամ էջ ի նոր տապան և թաղեցաւ:
Յարուցեան երրորդ աւուր որպէս զըրեցաւ,
մեռասան առաքելոցն երևեցաւ:
Սոյն յերկինս որպէս և էջ նա վերացաւ,
ընդ աջմէ ծնաւդին իւրոյ նա բաղմեցաւ:
Բայց զայցէ անճառ փառաւր որպէս ցուցաւ,
ի յերկուցըն հրեշտակաց մինչ համբարձաւ:
Ազգէ փող մեզ յարութեան զոր խոստացաւ,
դատաստան յաւիտենից որ ծանուցաւ:
Նմա փառք այժմ յաւիտեան որ ընթացաւ,
և անկէտ յաւիտեան ի նոր կայացաւ:

* Շարունակված «Էջմիածին» ամսագրի 1967 թվականի № 7-ից:

ՏԱՂ Ի ՆԵՐՍԷՍ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍԷ ԱՍՍՏԵՍԱ

Յայսրմ վայրի եղև յայտնեալ, այն որ Մեսրոպըն կոչեցեալ,
որ տեսական ուսմամբ վարժեալ, գործնականաւ գերադանցեալ:
Ճըզնողական վարս ընկալեալ, ի յանապատրս հետեեալ,
Ար ըստ արէ՛ զմահ՛ յանձն առեալ, ընդ Քրիստոսի շարշարակցեալ:
Բարեաց պատճառ հայոց եղեալ, զիմաստութեան գանձըն խընդրեալ,
զոր աղաւթից մասամբ գրտեալ, հոգւոյն մատամբք տըպատրեալ:
Ըստ Մովսիսի արժանացեալ, զաստուածագիծ տառս ընկալեալ,
երիւք տասամբք վեցիւք յանդեալ, արեղական ելիւք շափեալ:
Այսրմ շնորհաց սովաւ տըւեալ, սուրբըն Սահակ աւժանդակեալ,
որ ներսիսի որդի ծընեալ, համանըման նախնեաց նեղեալ:
Արդ երկոքին սոքա ընտրեալ, եկեղեցւոյ ամուր լըծեալ,
զբանին ակաւարն պատառեալ, զիմաստութիւնըն սերմանեալ:
Մանկունս ուշիմըս ժողովեալ, նոր զըպրութիւն այնու վարժեալ,
որք թարգմանիչք հոգւովն եղեալ, ըստ Պրտղոմեայ ի նոյն շարժեալ:
Յաթենացւոց բաղաքն երթեալ, զիմաստութեան ծաղիկն առեալ,
որպէս մեղու թևաւք բարձեալ, յեկեղեցիս հայոց բերեալ:
Այս է Մովսէս Դաւթիւ եղեալ, և Մամբրէիւ այլք հաստատեալ,
այնքան շնորհաւք վերին լըցեալ, մինչ զի յունաց գերազանցեալ:
Բայց Մեսրովպայ շըրջագայեալ, զամենեսեան լուսատրեալ,
վրաց և աղուանաց գիր ստեղծեալ, հոգւոյն շնորհաւք առատացեալ:
Զեկեղեցւոյ կարգ յարիսեալ, և սբանչելեաւք վախճան առեալ,
լոյս ի յերկնից վերածագեալ, ի ձև խաչի մարմնոյն խաչեալ:

ԱՅՆ ՏԱՂ ՏԵԱՌՆ ՆԵՐՍԻՍԻ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍԷ

Աստուածային հոգւով լըցեալ, այն որ Վարդան վերածայնեալ,
Մամիկոնեան զարմէն սերեալ, և սպարապետ հայոց եղեալ:
Զեկեղեցւոյ սիւն հաստատեալ, վասըն նորա նահատակեալ,
սըմա բազումք նիզակակցեալ, սուրք նախարարք հանգիսացեալ:
Որք վարդազոյն արեամբ զընեալ, զարքայութիւնըն ժառանգեալ,
զոր թէ՛ կամի որ հաւաստեալ, զճղիշէի տառ վերժանեալ:
Որ ցուցանէ՛ զայս գործեցեալ, ի Յազկերտի աւուրս եղեալ,
ըզգլուխն ոտիւք ի բաց բարձեալ, զմեծըն փոքումբք տարամերժեալ:
Զհաւատըն հովուաւք սըրոյ տըւեալ, զգառիսըն գայլ յափըշտակեալ,
զերիտասարգսըն խողխողեալ, ի մարց զըրկաց տըղայք գերեալք:
Եւ ըզկուանսն ոչ որ սգացեալ, ծերք աթոռոյ պատուոյ անկեալ,
ըզբահանայսն ի սուր մատնեալ, զայրիս նոցա ոչ որ լացեալ:
Որպէս Ղևոնդ արեաւք ծաղկեալ, իմաստութեամբ պայծառացեալ,
հեզըն Սահակ պատարագեալ, և ոչխարոյ փոխան զննեալ:
Սուրբըն Յովսէփ հոգով մաքրեալ, և ոչք նոցին աշակերտեալ,
որք գերկնային լոյսըն տեսեալ, և պսակացն արժանացեալ:

